

31. MEMORIJAL

nadežde

PETROVIĆ

Selektori:

BOJAN ĐORĐEV
siniša ilić

1.
OKTOBAR
2022.

13.
NOVEMBAR
2022.

Svedoci smo vremenu koje iz dana u dan oblikuju zdravstvena kriza, krhkost tela i imperativi fizičkog izgleda i kondicije, fragilnosti identiteta i određenost klasnom pripadnošću, klimatske nepogode, patrijarhat i strukturno nasilje, rasizam i svet privilegija, telo kao resurs, eksploatacija, eksproprijacija i ekstrakcija, složene procedure rada i fizičkog kretanja u stalnoj prekarosti, prelazak u digitalnu javnost društvenih mreža, *online shopping* i *dating* aplikacije, izolacija, socijalna i fizička distanca, politička dezorijentacija i ometanje znanja, nepoverenje u jezik medija, nesigurnost u odluku da se bavimo umetnošću... Kako izaći na kraj sa ovim temama i senzacijama čije posledice ugrožavaju egzistenciju?

Teme koje *Gestovi, znakovi života* predlažu idu preko nacionalnih i regionalnih okvira postavljajući pitanja u vezi sa egzistencijom i razmatrajući svet i društveno-politički okvir kao mesto uzročno-posledičnih događaja koje gestovi otkrivaju i dekonstruišu. Tako se pitanje umetničkog gesta u ovom izdanju Memorijala kao „znaka života“ može razumeti kao egzistencijalno, ali i pokušaj, možda na trenutak, suspenzije i stavljanja u drugi plan lokalnih, atomizovanih tema, da bismo im pronašli mesto i prepoznali u panoramskoj slici društva.

Ovo izdanje Memorijala Nadežde Petrović postavlja pitanje kakav je to umetnički gest, odlučan postupak, koji skreće pažnju na složenost tema, priznaje svoju melanholiju, depresiju i nedostatak snage za borbu, a u isto vreme demonstrira društvenu i političku kritiku, humor i vitalnost. Takav gest prisutan u umetnosti prepoznajemo i na slici Nadežde Petrović *More* (nastalaj oko 1910) koja izražava snagu morskog talasa, mesto impulsa i umetničkog nerva, trag performativnog čina. Gest u slikarstvu, interpretiran performansom kao analitičkom ili kritičkom alatkom u istoriji umetnosti druge polovine 20. veka pa sve do danas, podrazumeva gest koji nije samo vezan za izvedbu (*performance*), već i za druge umetnosti, i zato ga pronalazimo istorijski u slici, skulpturi, tekstu umetnika, podjednako kao i u izvedbi, akciji ili na pozorišnoj sceni. Gest takvog prepoznavanja slike *More* je i polazišna tačka koncepta i izložbe. Izbor umetničkih pozicija, umetnica i umetnika i kolektivnih radova koji će biti izloženi na 31. Memorijalu proširuje disciplinarnu određenost iz polja likovnih umetnosti na polje vremenskih i procesualnih praksi i performansi u užem smislu, upravo postavljanjem u odnos sa pojmom gesta – kakvi sve gestovi tvore izložbu? Kakvim se gestovima umetnost bori za sopstvenu relevantnost, kako daje znake opstanka i da li i na koji način omogućava, osmišljava ili poboljšava život? Koje to slike, objekti, performansi, akcije, intervencije i situacije postaju čitljivi gestovi vitalnosti, urgencije i komunikativnosti umetnosti?

Gestovi,

znakovi

života

BADco.
Ben cain
BOGDAN ĐUKANOVIĆ
BORJAN GRUJIĆ
TINA GVEROVIĆ
VLATKA HORVAT
NADEŽDA KIRĆANSKI
neda kovinić
ivan KOŽARIĆ
siniša LABROVIĆ
STEFAN LUKIĆ
OLA MACIEJEWSKA
JELENA MILIĆEVIĆ
ana MILJANIĆ
anastasija PAVIĆ
NADEŽDA PETROVIĆ
KATARINA POPOVIĆ
MARKO TIRNANIĆ
vesna vesić
UROŠ ZVIZDIĆ

MARIJA BUHTEEVA, SOFIJA ČOLOVEJIĆ, ANĐELA ĐELKARIĆ, GALA GLIŠIN, EMA KARAKLAJIĆ, KRISTIJAN MIJAILOVIĆ, MARIJANA PETRONIJEVIĆ, ana RABRENOVIĆ, ANĐELA RADULOVIĆ, ALEKSANDAR RAJIČIĆ, MAŠA ŠTAVLJANIN, PAVLE TEŠIĆ & Ben cain

PROGRAM OTVARANJA:

13:00
crtež-događaj
Time, Stefan Lukić
Sportski centar „Mladost“
Atletska staza
Gradski bedem 2

14:30
performans
FIGURY (przestrzenne),
Ola Maciejewska
Trg narodnog ustanka

16:00
Svečanost otvaranja
performansi
Luckaste drugarice, Neda Kovinić
Crta II, Siniša Labrović
Umetnička Galerija
„Nadežda Petrović“

18:00
AT-90: Performativni Arhiv,
aktivacija, Ana Miljanić
Gradska biblioteka
„Vladislav Petković Dis“

spoznajemo ono što smo oduvek znali, ali što smo očas posla (i zbog posl(ov)a pre svega) zaboravili: da je vreme od nas veće, da teče sa nama, ali i nama uprkos, i da, poput mladosti, okupira formu kruga na kojoj mi, baš kao i ovaj umetnik, tek ponekad protrčimo, pa nestanemo, na tren se (po) vratimo i iznova izgubimo iz vidokruga, sasvim u ritmu Pink Floyd poezije: *The sun is the same in a relative way but you're older, / Shorter of breath and one day closer to death, / Every year is getting shorter, never seem to find the time, / Plans that either come to naught or half a page of scribbled lines...* (Ana Knežević)

2

GALERIJA „RISIM“

BADCo.

Vremenske bombe, 2017.
video, 50' 43"

kamera: Dinko Rupčić
montaža: Jelena Modrić

Trodalni film *Vremenske bombe* sniman je na tri lokacije u Hrvatskoj na kojima postoji snažna veza ili tendencija uvezivanja industrijske arhitekture, propale proizvodnje i institucionalizacije savremenih umetničkih praksi. BADCo. je, zajedno s nekoliko pozvanih umetnika (Slaven Tolj, Nataša Antulov, Platforma 9.81 itd.), naselio te prostore tokom 24 sata i u njemu izvodio i snimao elemente svojih predstava, organizovao projekcije filmova, diskusije i rad sa filmskim statistima, specifičnim filmskim radništvom u vremenskoj strukturi osam sati rada, osam sati nadogradnje, osam sati odmora.

Prva lokacija na kojoj je snimano bila je riječka fabrika Benčić – novi Muzej moderne i suvremene umjetnosti. Druga lokacija je zagrebački Centar za nezavisnu kulturu i mlade Pogon – Jedinstvo koji je takođe bivša fabrika, a danas mesto na kojem se razvija budući socio-kulturni centar. Treća lokacija je nikad dovršeni Dom mladih u Splitu. Pod motom *Institucije treba graditi*, rad nastaje kroz (i reflektuje) hibridnu formu filmskog seta kao izvedbe te proizvodi dvoznačnu ulogu filmskih statista kao radnika na filmu i plaćenih gledalaca izvedbe.

vesna vesić

Zimska bajka, 2016.

video, 6' i objekti u prostoru
saradnica: Jelena Vesić

Zimska bajka je zamišljena kao sama scena ljubavi. Tematizuje zadovoljstvo ljubavi kao dijalektičko osećanje – želje i uzajamnog ulaganja, ali i istrajnosti i patnje. Priča počinje od scene iz stvarnog života kada je moj otac, koji je nedavno preminuo, jedne zime prepešačio put od Mladenovca gde je živeo do Beograda gde smo sestra i ja studirale i živele, noseći tešku torbu punu ukusnih jela koje je majka pripremila za nas. Bilo je to tokom 1990-ih kada je, kao posledica ratova, sankcija i opšteg društvenog haosa, inače redovna i česta autobuska linija između Beograda i obližnjeg Mladenovca bila prekinuta. Bila je hladna zima. Autobus je krenuo, ali se ubrzo pokvario, nakon čega su putnici ostavljeni nasred auto-puta. Većina njih se odlučila da stopira natrag, ali moj otac je nastavio svoj put peške, više od 30 km, nepokolebljivo hodajući ka svojoj deci. Kada je stigao, rekla sam: „Ti si lud“, a on je samo odgovorio: „Obećao sam da ću doći. Obećanje je obećanje.“

Zimska bajka pokušava da održi duh generacije kojoj pripadaju naši socijalistički roditelji i istražuje epohu sačinjenu od ljudi koji su verovali u bolju budućnost za koju su deca bila njeno pravo oličenje. Roditelji onih koji su rođeni 1970-ih bili su generacija društvenih graditelja koji su živeli „istinu“ sažetu u sloganu koji se javlja u ovom filmu: *Sadašnjost je promenljiva, prošlost je bila teška, ali sve nas čeka – bolja budućnost!* (Jelena Vesić)

ivan kožarić (1921-2020)

Život bez okvira, 2009.

dokumentacija performansa Ivana
Kožarića *Okvire treba uništiti!*
*PechaKucha Night, Klub Studentskog
centra, Zagreb*

kamera: Gordana Brzović

montaža: Igor Kožić

produkcija: MSU Zagreb, 2011.

Ne opredeljujući se isključivo ni za jednu dominantnu struju, Ivan Kožarić je od samih početaka izbegavao da trajno definiše svoj likovni jezik u nekom prepoznatljivom stilu. Istorijsko-umetničkim klasifikacijama izmicao je stavom „Treba zadržati kontinuitet neslaganja sa samim sobom“ ili „Uspeh je nešto najgore što se čoveku može dogoditi“.

Priklonivši se procesualnom pristupu, opirao se ne samo okoštavanju u stilu, nego i konačnosti sopstvenih dela. Otkrivši 1971. potencijal zlatne boje, njome interveniše na mnogobrojnim skulpturama, ali i drugim predmetima u svom ateljeu: ormanu, vratima, radnim cipelama... Na Venecijanskom bijenalu 1976. umesto reprezentativne postavke najboljih dela, izvodi hrabar gest: skulpture, pa i one antologijske, izlaže direktno na podu u golemoj *Hrpi*.

Negujući protivrečnost, svežinu pogleda i neposrednost izraza koristio je različite tehnike, trajne i netrajne materijale, reciklirao, pretvarao „smeće u zlato“, uklapao nekadašnja dela u nove ansamble, prisvajao predmete iz sveta svakodnevice... Radikalnim gestovima resemantizacije i izokretanja hijerarhija neumorno je mobilisao pitanja granica umetnosti koja „uvek izmiče“ i „uvek je nešto drugo“. U vreme kada se celokupan sadržaj njegovog ateljea pripremao za trajno preseljenje u muzej, vitalni osamdesetšestogodišnjak nastavio je da stvara u novom radnom prostoru. Aludirajući na „nedeljne slike“ započinje ciklus „Nedeljna destrukcija“. U novi atelje dolazi uglavnom nedeljom da bi čekićem razbijao okvire svojih gotovih slika i pretvarao ih u trodimenzionalne objekte. Gest destrukcije kao preduslov konstrukciji, kao svoj umetnički i životni credo, evocirao je i performansom „Okvire treba uništiti!“. U metaforičkom činu oslobađanja od zadatih okvira, ubrzo mu se s jednakom strašću, na pozornici pridružila i publika.

(Radmila Iva Janković, viša kustoskinja
Muzej suvremene umjetnosti, Zagreb)

VLATKA HORVAT

Sve dok nam ne završe i posljednji naponi,
2021.

video, 24'

izvođači: Karen Christopher, Tim Etchells,
Nicki Hobday, Vlatka Horvat, Greg
Wohead

kamera i montaža: Hugo Glendinning
dizajn zvuka: John Avery
produkcija: Alex Fernandes

U radu Vlatke Horvat *Sve dok nam ne završe i posljednji naponi*, usamljene prilike putuju kroz niz inače napuštenih prirodnih pejzaža dok rukuju raznim predmetima koje sa sobom nose.

Putovanjâ protagonista najednom su i neka vrsta staze sa preprekama na raznolikom terenu, skup eksperimenata iz lo-fi fizike i neka vrsta apsurdne lutkarske animacije u kojoj ljudi rade da bi predmetima dali privid kretanja i života. Kotrljajući, prevrćući i vukući šaroliku zbirku krša – od kanti, cevi, creva i guma do komadića drveta, tkanine, užeta i žice – Horvatini izvođači se bave nekom vrstom razigranog rada; podjednako oprezni i neposlušni, inventivni i repetitivni. Dok se ljudske prilike i neživi predmeti kreću zajedno, svojim prisustvom potpomažu, a ponekad ometaju jedni drugima napredovanje.

Sve dok nam ne završe i posljednji naponi istražuje odnos između ljudi, predmeta i prirode, nemoguću poduhvat koji je suštinski putovanje čije je odredište uvek i nepoznato i očigledno izvan domašaja.

anastasija pavić

Emotional masochist, 2021.

video performans, 2' 58"

dizajner kostima: Strahinja Tabaković

Rad preispituje stereotipe u vezi sa ženskom seksualnošću i osobine koje se socijalno doživljavaju kao kontrastne spaja u jednu celinu. Numera *There are worse things I could do* u izvedbi umetnice je iz filma *Brilijantin*.

I can move mountains, 2020.

video performans, 5' 46"

Split screen video performans bavi se sagledavanjem načina na koji izražavamo ljubav. Inspirisan frazom *I would move mountains for you* vizualizuje emotivni trud.

MARKO TIRNANIĆ

Majka i ćerka / Vojnik / Voz i ja

(*Ljubav je za sirotinju*), od 2015.

dvokanalna video-instalacija, 2' 38"

kamera: Miša Obradović

izvođači: Jelena Ćuruvija, Milan Đorđević,
Slavna Stranjančević, Ema Teokarević,
Marko Tirnanić

Ljubav, kao prvi i osnovni mehanizam kontrole, poslužio je kao temelj za razradu umetničkog koncepta rada, analizirajući je kroz polje društvene i lične kontrole.

U video-radovima majka (oličenje savršene kontrole) i vojnik (simbol održavanja i sprovođenja iste) zapravo gube kontrolu, uriniraju, a pred nama su slike predstavnika različitih autoriteta, na kojima su očigledne slabosti koje nose sa sobom. Jasno je da se kritički sud donosi kroz mogućnost percipiranja određenih sadržaja dovoljno jasnih da posmatrač može da ih smesti u određeni lični i saznavni kontekst, ali ovde je zanimljiva i ideja onoga što ne vidimo, ono o čemu ne znamo. Kako doneti sud o nepoznatom? Žak Ransijer u svojoj knjizi *Sudbina slika – raspodela čulnog* kaže: „... tom regulisanju odgovara jedno drugo regulisanje, koje se tiče odnosa između znati i ne znati, između delovati i trpeti“.

3

DOM KULTURE ČAČAK

UROŠ ZVIZDIĆ

Autobus, 2018.

multimedijalna instalacija u prostoru
redimejd, 750x300x240 cm

Višemedijska istraživanja u umetničkoj praksi Uroša Zvizdića vode ka pitanjima odnosa društva, shvatanja i vrednovanja umetničkog rada koji su ujedno i teme instalacija i objekata.

Autobus je multimedijalna instalacija sačinjena od cevne konstrukcije rukohvata, izvađenih iz autobusa gradskog prevoza i tv ekrana (u kompoziciji) koji emituju video material. Osim ovih osnovnih elemenata, kompoziciju čini i veštačko svetlo koje se takođe postavlja u prostor i doprinosi ukupnom utisku.

Skulptura koja nastaje povezivanjem rukohvata u funkcionalnu jedinicu, podražava upotrebnost koju ima u toku svakodnevnih vožnji. Video-materijal snimljen u prvom licu iz vozila u pokretu, emitovan na ekrane ima za cilj da ubaci efekat kretanja, dok rasveta pojačava atmosferu kokpita autobusa. Instalacija ostavlja dovoljno prostora posmatračima da uđu u nju i uz rasvetu sa plafona i patern kretanja sa prozora (TV prijemnika) na kojima se vidi pejzaž ostavlja potpun utisak autobusa u pokretu.

Ben cain

Posao i radnici – razmontirani i

rekonstituisani, 2022.

liveni beton, čelik, ručno bojena tkanina,
krojeno platno, keramika, dimenzije
promenljive

krojenje: P...S... fashion

keramika: Danka Mandić

Ideje o tome šta je posao i čime se radnici bave bile su možda relativno stabilne dugo vremena, posebno u oblastima rada gde

su klasične radne uniforme bile uobičajene, tj. beton i čelik, znoj i ulje koji čine ekonomsku, socijalnu i materijalnu pozadinu društva povezane sa progresivnim tipom arhitekture u kojoj se nalazi ova instalacija. Jednostavni, ali pažljivo promišljeni plavi mantili na kopčanje sa tri džepa štitali su onog ko ih nosi, a u najboljem scenariju ovi mantili su nudili dostojanstvo i zajednički identitet. Pre svega, radna odeća je govorila i govori o vremenu. Od trenutka kada mantil ujutru obuče do trenutka kada ga popodne skine, lice koje ga nosi je uvek „radilo“. Rad se odavno raspršio, preoblikovao, proširio, provukao se i raširio, uglavnom popunjavajući praznine ne-rada. Šta nosimo sada, u novom neodređenom vremenskom prostoru rada?

U etnografskim muzejima širom sveta, kao i u Čačku, vidimo male vojske drevnih tela kako lebde na vrhovima tankih metalnih šipki uronjenih u teška postolja. Taj način izlaganja promenjen je i u ovoj instalaciji, s tim što sada ispod bajkovitog baldahina od krošnje fikusa gledaoci šetaju među figurama u prirodnoj veličini. Komadi plave tkanine i keramike izloženi na betonskim i čeličnim lutkama mogu biti ostaci iz drugog vremena i možda podsećaju na nostalgичne ideje o radu i radnoj solidarnosti, ali isto tako mogu biti zapisi savremenog radnog iskustva – izandali, rastavljeni, razloženi i obeleženi kameleonskim i višestranim identitetima.

KATARINA POPOVIĆ

Rasejavanje 2, 2022.

akcija (društvena skulptura / društvena
koreografija, koreografija rasta / biljka
kao izvođač)

10 mladica Fikusa Čačak rasadenih
u institucije kulture

u saradnji sa JKP Gradsko zelenilo, Čačak

U otvorenu žardinjeru Doma kulture u Čačku su 1971. godine posađene tri sadnice *Ficus elastica decora*. Dve su zaživele i sada formiraju zajedničku krošnju koja se proteže od prizemlja do drugog sprata i duž unutrašnje fasade zgrade. Koren biljke se prostire ispod temelja građevine gde je, pretpostavlja se, uspeo da dopre do plitkih podzemnih voda, što mu je obezbedilo autonomiju od ljudske brige. Fikusi obično žive oko deset godina, a ovaj je 2004. godine proglašen spomenikom prirode III kategorije.

Deset mladica, ovog sada pedesetjednogodišnjeg fikusa naraslog do neverovatnih četrdeset metara, u ustanovi kulture, posle višemesečne nege u studiju umetnice, ponuđene su organizacijama i institucijama kulture da ih prihvate kao živi umetnički rad. Rasejavanje ovog amblemskog organizma, kao i uslove održavanja, prihvatili su: Muzej Jugoslavije, Udruženi umetnički rad, Bitef teatar, Arhiv Jugoslavije, Kulturni centar Beograda, Kulturni centar Magacin, Centar za kulturnu dekontaminaciju u Beogradu, Galerija Nadežda Petrović u Čačku i drugi. Ova akcija rasejavanja postavlja pitanje kako su polje i prostor umetnosti osposobljeni da brinu o živim radovima i organizmima, kao i da li ćemo i kako uživati u svetočenju koreografije njihovog rasta.

3A

DOM KULTURE ČAČAK (TRG)

BOGDAN ĐUKANOVIĆ

Sve o čemu nisam sanjao, 2022.

interaktivna skulptura u javnom prostoru
kombinovana tehnika, 700x130x230 cm

Skulptura postavljena u javnom prostoru zamišljena je kao metafora društvenog odnosa dnevne politike i medijske kulture prema pojedincu.

GRADSKA BIBLIOTEKA „VLADISLAV PETKOVIĆ DIS“

ana MILJANIĆ

AT-90: *Performativni arhiv*, 2022.

i izvođačko-autorsko-tehnički timovi
predstave AT-90 i *Performativnog arhiva*,
koprodukcija sa Centrom za kulturnu
dekontaminaciju

Autentična tumačenja: '90 najbliže se mogu odrediti kao svojevrtni *performativni arhiv*, nastao na iskustvima metodologije pozorišnog rada i procesa razvijenog u okviru predstave *Autentična tumačenja*: '68. Naslanjajući se i ovog puta na čin *prepričavanja* kao konstitutivni element pripremnog radnog procesa a potom i pozorišne artikulacije, AT-90 realizovana su na temelju arhiva formiranog kroz seriju usmerenih intervju sa preko pedeset svedoka i aktera umetnosti i kulture otpora u Srbiji devedesetih. Čin *prepričavanja* redefiniše uobičajenu logiku dokumentarizma dovodeći u pitanje sam status i funkciju dokumenta, performativno preispitujući načine, domete i prirodu transfera ličnog i istorijskog iskustva i znanja. Na 31. Memorijalu Nadežde Petrović performativni arhiv biće prikazana u dva formata: u formi živih izvođenja, kao i kroz izložbenu artikulaciju realizovanu u formi prostorno specifične instalacije u okviru koje će biti dostupna video-dokumentacija performativnih akcija. Izvođenja realizovana u okviru Memorijala Nadežde Petrović predstavljaju samo fragment ukupnog performativnog arhiva koji će u svom ukupnom trajanju biti sukcesivno prikazivan u Centru za kulturnu dekontaminaciju u Beogradu tokom trajanja Memorijala od 1. oktobra do 13. novembra.

PARCELA NA KOSOVSKOM VENCU

KATARINA POPOVIĆ

Ne Zaboravi da dišeš, od 2022.

intervencija u javnom prostoru (društvena skulptura / društvena koreografija, koreografija rasta / biljka kao izvođač) zasad 10 stabala *Paulovnije elongate* na neiskorišćenoj gradskoj parceli u užem centru grada, površine 4x13,5 m u saradnji sa JKP Gradsko zelenilo i Gradskom upravom za urbanizam, Čačak Rastuća društvena skulptura nastala kroz složeni proces međuljudske i međusektorske saradnje. *Ne zaboravi da dišeš* je započeti kontinuitet svakodnevne transformacije, autonomije i siline rasta, negovanja krhkosti, početka rehabilitacije, strpljenja restauracije, oblikovanja drugačijeg načina posmatranja, velikodušnosti, solidarnosti sa zajednicom, suživota, drugoga koji nas prevazilazi... umetničkog gesta koji buja i ukorenjuje se u strukturu grada.

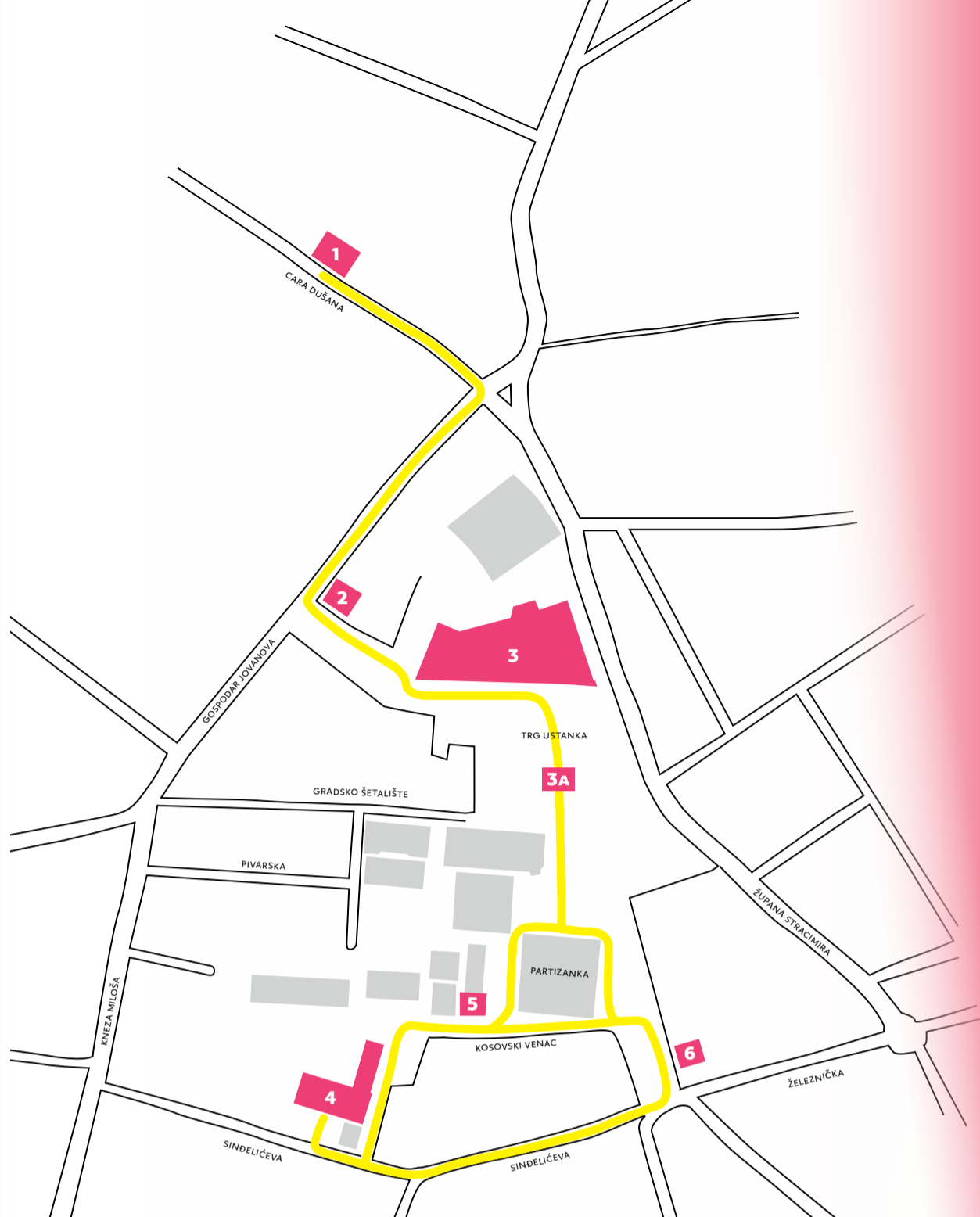
APOTEKA DR DRAGIŠA MIŠOVIĆ

JELENA MILIĆEVIĆ

Bromazepam, 2022.

neonska svetlosna instalacija,
80x80 cm

Turbulentna svakodnevica ispunjena je brigama nestašicama, nerazumevanjem i inflacijom. Ljudi kojima je najpotrebnija zdravstvena nega i farmakološka sredstva nailaze često na zid u životnoj areni Srbije. Zato su lepa reč, zagrljaj ili poljubac jednaki sredstvu za umirenje, a razumevanje i ljubav koju možete razmeniti uz jutarnju kafu često jači od bilo kog antibiotika. Jačajte mentalni imunitet lepim stvarima.

- 1 Umetnička galerija „Nadežda Petrović“ (Cara Dušana 6) • 2 Galerija „Risim“ (Gospodar Jovanova 1)
- 3 / 3A Dom kulture Čačak (Trg narodnog ustanka 2) • 4 Gradska biblioteka „Vladislav Petković Dis“ (Sindelićeva 24) • 5 Parcela na Kosovskom Vencu • 6 Apoteka Dr Dragiša Mišović (Skadarska 1)

MEMORIJAL NADEŽDE PETROVIĆ

UMETNIČKA
GALERIJA
NADEŽDA PETROVIĆ

GRAD ČAČAK

Република Србија
Министарство културе и информисања

Organizator manifestacije

Umetnička galerija
„Nadežda Petrović“ Čačak
Osnivač i pokrovitelj
Grad Čačak
Podrška:
Ministarstvo kulture i
informisanja Republike Srbije

31. Memorijal Nadežde Petrović

Direktor Memorijala
Branko Čalović
Izvršni producent
Predrag Živković
Koncept postavke
Bojan Đorđev
Siniša Ilić
Grafičko oblikovanje
Katarina Popović

Kustos koordinator

Marija Radisavčević
Saradnici na realizaciji
Dragana Božović
Julka Marinković
Daniel Mikić
Odnosi sa javnošću
Danka Belić
Pomoć pri realizaciji
Katarina Simeunović
Nevena Veljančić
Video snimci
Matrix studio
Opšti i finansijski poslovi
Milica Ristić
Nada Vesić
Tehnička podrška
Nikola Čekerevac
Tehnička realizacija izložbe
Vladimir Zorić
Petar Matović
Stefan Pantelić
Nada Popović
Biljana Petković

Urednik i redaktor

Mirjana Racković
Lektura i korektura
Slobodan Nikolić
Štampa
Dizajn studio Trigon
Tiraž 700
Čačak, 2022.

Umetnička galerija
„Nadežda Petrović“
Cara Dušana 6, Čačak
@galerijanadezdapetrovic.cacak
IG: galerija.nadezdapetrovic
www.nadezdapetrovic.rs